

*Maailman raskain tie
yläsalista*

Golgotalle.

Sen Hän kulki.

Sen Hän kulki

harteillaan

koko maailman synti.

Minunkin

kaikki syntini.

Ne hän kantoi harteillaan.

Yksin.

Ristinpuulle.

Veripisaran väriset

syntini.

Ne Hän sovitti.

Hän, Vapahtajani.

Koko maailman Vapahtaja.

Viaton.

Jumala Jumalasta.

Soila Wardi

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

1/2002

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam. 3:3

Jumalan yksityisalueella

Jumala ilmoitti jo Vanhassa testamentissa olevansa kaikkien kansojen kuningas. Israelin valinta oli viime kädessä vain Jumalan salattu keino hänen suurempien päämääriensä toteuttamiseksi. Ilmoittaessaan olevansa kaikkien kansojen kuningas hän tosiasiallisesti on kaikkien ihmisten Jumala, vaikka läheskään kaikki eivät häntä tunne vaan asettavat hänen sijallensa omat jumalansa. Jumala on siis ottanut vastuun jokaisesta siitä huolimatta, että ihminen on repäissyt itsensä irti Jumala-yhteydestä. Ihminen ei kuitenkaan koskaan pääse Jumalan kaikkivaltiuuden ulkopuolelle. Olkoon hän siteen avaruudessa tai kuinka syvällä oman elämänsä ahdistuksen syövereissä, hän on aina ja pysyvästi Jumalan yksityisalueella.

Kysymys on vain siitä, että ihminen tajuaa oman harhaisen, oman itseriittoisuutensa ja väärän vapautensa ja Jumala itse saa kirkastaa hänelle oman itsensä ainoana oikeana Jumalana, joka ei ole milloinkaan tahtonut hyljätä häntä. Tästä puhuu jo alun alkaen se, että Ju-

mala uhrasi joitain luotuaan voidakseen paratiisista karkotetut ihmispoloiset näiden olentojen suojaverholla. Tämä huolenpito on tosin vain kaukainen esikuva siitä, että Jumala Isä uhrasi ainosyntyisen Poikansa ottaakseen pois sen synkeän etäisyyden, jonka paratiisista karkottaminen sai aikaan. Tätä on lyhyesti synti, joka on epäuskoa, toivottomuutta ja perimmältään katkeruutta ja kapinaa Jumalaa kohtaan. Näitä paratiisista karkotettuja, joita me kaikki olemme olleet, eivät Jeesuksen löytäneet voi kutsua Kristuksen kirkkoon ja pelastuksen osallisuuteen pelkästään keskustelemalla ja retkeilemällä synnin autiomaassa, vaan heille on osoitettava oikea paluutie.

Jumalan kaikkivaltias huolenpito meistä on totaalisin ja täydellisin siinä, että Kristuksen ristinuhri otti pois maailman synnin ja hän voitti kuolemalla kuoleman. Vapahtajamme veri, joka kerran vuoti tämän turmeltuneen maan päälle missä ihmiskunta harhaile omine uskontoineen, on ikään kuin kylvösiemen, josta kasvoi Jumalan lopullinen ”valittu kansa”. Jumalan kaikkivaltiuuteen kuuluu sekin, että hän näkyvästi asetti Jeesuksen kautta kasteen ja testamenttasi meille Kristuksen veren osallisuuden Pyhässä ehtoollisessa. Tämä on uuden paratiisin alku, jossa hänen omansa elävät. Siihen hän tahtoo kutsua ihmisveljiä ja sisariamme kaikista kansoista. Juuri Jumalan lähe- tyksessä maailma hänen yksityisalueenaan ja jokainen ihminen taivaaseen tarkoitettuna tulee näkyviin. Kuka tämän ottaa vastaan, hänellä on kaikki, mitä Jumala antaa. Sitä vastoin se, joka kääntää selkänsä ja jatkaa omaa tie-

tään tuhoutuu auttamattomasti ja lopullisesti. Siksi voimme tiivistää: Ave crux spes unica — Terve risti ainut toivomme.

Nykyisen globalisaatiovillityksen aikana moni kysyy vakavissaan, voiko tietty historiallisena pidettävä yksittäinen persoona ja hänen toimintansa olla todella ainoa pelastus. Ovathan kaikki uskonnot aina luonnonuskontoja myöten esittäytyneet kristinuskon vaihtoehdoiksi. Monet vastaavat: Ei voi! Tätä käsitystä kutsutaan inklusiiviseksi eli muut uskonnot sisään sulkevaksi kristinuskon ja lähe- tyksen näkemykseksi. Eräs käsitys tähän suuntaan on, että Pyhä Henki toimisi muissa uskonnoissa pelastusta kohti ja Jeesus jäisi ainoastaan länsimaisen kulttuuripiiriin Vapahtajaksi. Päinvastainen kanta, jota kutsutaan eksklusiiviseksi lähtee Raamatun yksiselittei- sestä tekstistä, jonka mukaan taivaan alla ei ole muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman kuin Jeesus Kristus. Jolla ei ole Poikaa, sillä ei ole Isää.

Pelastustien suhteen kristinuskko on eksklusiivinen, mutta käsitteeseen ei sisälly torjuvaa ja hylkivää merkitystä. Kristinuskko on avoi- muutensa, julkisuutensa ja yltönsä puolesta inklusiivinen. Evankeliumi haluaa koluta koko Jumalan yksityisalueen.

Jumalan yksityisalueella hän itse avaa oven. Näin kävi Luther-säätiön kohdalla, joka annettiin meille lahjaksi ja tehtäväksi. Nyt ovi on meille auki lähetystyöhön Sudanin luterilaisen kirkon keskuuteen. Meitä kutsutaan ja kuten sanonta kuuluu: Kutsutun on hyvä kulkea.

JMG-Studio, Kai Lindqvist

Simon Kiviranta

SIMO KIVIRANTA,
Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja, rovasti

Jumalan evankelistakulkuri — Eero Kaumi

MATTI RUSAMA

Kuka olet ja mistä tulet?

Olen EERO JOHANNES KAUMI Turusta. Perheeseeni kuuluu vaimo MARJA, JUSSI ja JEREMIAS sekä laivakoira SANDRA. Vanhin poikani JANNE on jo perheellinen ja kolmen aina välillä oikein suloisen tenavan isä.

Olet siunattu Luther-säätiön työhön katekeetaksi. Miten Jumala on johdattanut sinut uskoon ja hengelliseen työhön?

Olen saanut armon palata tuhlaajapojan, rappioalkoholistin teiltä noin 26 vuotta sitten. Heti kun armo oli

kirkastunut ja Jeesus Kristus tullut omistetuksi uskolla omaan elämään, halu evankeliumin työhön syttyi eikä ole vieläkään Jumalan armosta sammunut. Ensin olin seurakunnan vapaaehtoinen työntekijä ja sitten sain kutsun nuorisotyöhön ensin Turun Mikaeliin kolmeksi vuodeksi ja sitten SLEY:n evankelioimistyyhön.

Mikä on työkuvasi Luther-säätiössä?

Ensisijaisesti evankelista tavoittava työ on sydäntä lähellä sitten kristinopin

opetus eripuolilla Suomea. Olen huomannut, että luterilaisen uskon perusasiat ovat kirkossamme retuperällä. Niitä pitää uudestaan ja uudestaan käydä opettamaan. Luther-säätiön kentän kokoaminen ja uusien jumalanpalveluspaikkojen etsiminen ja käynnistäminen on erityisesti työlliställä.

Olet kiertänyt paljon Suomea. Mikä on ihmisten hätä?

Kyllä kaiken keskellä suurin hätä on kaiken ikäisillä se pohjaton tyhjyyden tunne, johon haetaan lohtua vaikka mistä, mutta yleensä ei koskaan sieltä missä tyhjyys vaihtuu Pyhän Hengen täyteyteen Jeesuksessa. Koska kaikki ihmiset ovat Jeesuksessa Kristuksessa määrätty Jumalalle ja he eivät sitä tiedä. Siksi heidän elämänsä on usein niin toivotonta.

Mitä haluat kertoa heille?

”Joka uskoo ja kastetaan se pelastuu, joka ei usko se tuomitaan kadotukseen”, sanoo Jeesus (Mark. 16.16) Usko Jeesukseen syntien sovittajana pelastaa, epäusko kadottaa.

Voiko pelastuksestaan olla aivan varma?

Kyllä! Silloin kun pelastusvarmuus on siellä, missä sen tuleekin olla nimittäin Jeesuksessa iankaikkisen elämän evankeliumissa. ”Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni sillä on iankaikkinen elämä”, sanoo Jeesus. Vain hänessä on todellinen pelastusvarmuus.

Lähetystyö — Mitä se on?

1. Kuka antoi tehtävän?

Lähetystyö perustuu Jeesuksen antamaan käskyyn, valtuutukseen ja lupaukseen. Käskymuoto osoittaa tehtävän tärkeyden. On kyse seurakunnan perustehtävästä. Jeesuksen antama valtuutus oikeuttaa ja mahdollistaa menemisen häpeämättä ja arkailematta kaikkialle maailmaan. Jeesuksen antama keistolupaus olla kanssamme maailman loppuun asti antaa voimaa, rohkeutta ja oikeaa varmuutta.

Meille ovat tutuimpia lähetykskäskyt Mt 28:18–20 ja Mk 16:15–16, mutta samasta asiasta on kyse myös Lk 24:46–49, Joh 20:19–23, sekä Apt 4:8, 12. Lähetyksestä puhutaan monissa muissakin raamatunkohdissa. Lähetystyöllä on syvä yhteys VT:iin: Kirjoitukset ja lupaukset ovat täyttyneet. Nyt matkaan (ks. Lk 24:13–35).

2. Miten kaikki alkoi?

Käsky mennä kaikkialle julistamaan, opettamaan ja kastamaan oli täysin yksiselitteinen. Juutalaiset olivat ensimmäinen kohderyhmä. Mutta miten heidän parissaan voitiin aloittaa lähetystyö? Hehän olivat juuri ristiinnaulinnut Jeesuksen? Tarvittiin Pyhän Hengen antama uusi rohkeus ja voima, jotta todistaminen Jeesuksen ylösnousemuksesta, syntien sovitukselta ja pelastuksesta tuli mahdolliseksi, vastustusta ja kuolemaakaan pelkäämättä. Tarvittiin jopa näkyjä. Pietarin ollessa lähetysmatkalla juutalaisten keskuudessa (Apt 10), hän näki Joppen kaupungissa näyn, joka avasi hänelle ikkunan maailmanlähetykseen. Tapahtumat

johtivat Joppesta Kesareaan, sadanpäämies Korneliuksen kotiin. Pietarille selvisi evankeliumin universaalisuus: ”*Nyt minä totisesti käsitätän, ettei Jumala katso henkilöön.*” (Apt 10:33).

3. Helpottuiko työ vaikean alun jälkeen?

Työ ei helpottunut, mutta voimme Raamatun todistuksen perusteella nähdä, kuinka innolla, voimia säästämättä ja vaaroja kaihtamatta lähetystyötä tehtiin ensin juutalaisten parissa ja sitten koko Rooman imperiumissa. Vainotkaan eivät voineet vaientaa Hengen voimassa vietyä todistusta Jeesuksesta. Vaikka lähetystyö ei ole koskaan helppoa, se on antoisaa ja haastavaa. Ei ole liikaa sanoa, että lähetystyö ja lähetystyöntekijät ovat Jumalan erityisessä huolenpidossa, koska on kyse maailman ykköstehtävästä, pelastussanomien viemisestä eteenpäin.

4. Kuka lähetetään?

Luulisi, että vahvimmat valittaisiin lähtijöiksi, mutta näin ei aina suinkaan ole. Sairaalloinen ja heikko

Ambomaan lähetystyön pioneeri Martti Rautanen on hyvä esimerkki tästä. Jumala on heikoissa väkevä lähetystyössäkin. Väkinen ei ketään lähetetä. Lähtijältä kysytään alittua rauhan evankeliumille. Soveltuvuustestit ja ennakkokoulutus ovat hyviä asioita, mutta pelkäämään niiden varassa ei kaikki ratkea. Lähtevien lisäksi tarvitaan myös lähetävä seurakunta, joka rukoilee ja kerää varoja. Älä kuitenkaan liian helposti sijoita itseäsi lähetävään seurakuntaan kysymättä omaa paikkaasi myös mahdollisena lähtijänä.

5. Mistä tiedän, tulisiko juuri minun lähteä?

Siinäpä se. Harva sitä suoraan tietäkään. Tosin harvapa taitaa vakavissaan edes uskaltaa sitä Jumalan edessä rukouksessa kysyäkään. Kastehetkellä meidät on kuitenkin ensikerran lähetetty ”kaikkein maailmaan”, kun pappi on ennen kastamista lukenut Raamatusta lähetykskäskyn. Voi rukoilla, että Jumala avaisi selvästi tien, jota kulkea. Tai jos tie näyttää kovin epäselvältä, voi myös rukoilla, että Jumala sulkisi aikomamme tien, jos se on väärä. Lähtijöiden kysyntä on tarjontaa suurempi.

TT, pastori PEKKA HUHTINEN

Kasteteologinen symposium

Helsingin yliopistolla, Fabianink. 33, luentosali 13, tiistaina 9.4. 2002 klo 12.00–17.00

12.00 SYMPOSIUMIN AVAUS

• TT, FM Ailla Lauha: Kysymys kasteesta on kirkossamme ajankohtainen

12.20 ESITELMÄ

• TT Arto Seppänen: ”Luovutko Perkeleestä?” Mitä kaste antaa ja edellyttää?

• TM Teemu Kakkuri: Pyydetty puheenvuoro

13.20 TAUKO

13.45 ESITELMÄ

• TT, FM Kaarlo Arffman: Miksi luterilaisuus torjui kastajaliikkeen? Kastekäytännön historia lasten kastamisen perusteena luterilaisen uskonpuhdistajien teologiassa

• TT Sammeli Juntunen: Pyydetty puheenvuoro

15.15 KAHVITAUKO

15.45 HERÄTYSLIIKKEET JA KASTE Suuri paneelikeskustelu

• Puheenjohtaja: TT Pekka Huhtinen

• Paneelin jäsenet: TT, HUK Timo Laato (rukoulevaisuus), TT, FL Erkki Koskenniemi (evankelisuus), prof. Jaakko Elenius (herännäisyys), TM Seppo Särkiniemi (lestadiolaisuus), TM, VTM Raimo Mäkelä (uuspietismi), TT, FM Petri Hiltunen (baptismista luterilaisuuteen) ja teol.yo Ari Lukkarinen

16.45 SYMPOSIUMIN PÄÄTÖS

• TT Antti Raunio: Kasteen tärkeys kristilliselle kirkolle

Lisätietoja antavat:

Simo Kiviranta, puh. 4128717 ja 040-5131428; simo.kiviranta@luthersaatio.com, Matti Väisänen, puh. 019-757176 ja 040-5083481; matti.vaisanen@sekl.fi.

Evankelista EERO KAUMIN vihkiminen katekeetaksi sekä siunaaminen ja asettaminen Suomen Luther-säätiön työhön laskiaissunnuntaina 10.2. 2002

”Sen tähden myös Jeesus, pyhittääkseen omalla verellensä kansan, kärsi portin ulkopuolella. Niin menkäämme siis hänen tykönsä ”ulkopuolelle leirin”, hänen pilkkaansa kantaen; sillä meillä ole täällä pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme” (Hb 13:12–14).

Rakas Eero, Veli ja Työtoveri Kristuksessa! Ajattelen sinun tähänastista pitkää, monipuolista, aloitekykyistä ja vauhdikasta työtäsi Jumalan sanan julistajana, evankelistana ja ennen kulkemattomien polkujen löytäjänä. Sinä olet osoittautunut hyvin liikkuvaksi työntekijäksi. Ellei vertaus olisi hieman banaali, sanoisin että sinä muistutat suomalaista kärppää kiviraunioissa. Se liikkuu niin nopeasti, että sen pää näyttää näkyvän yhtäaikaa useammasta kiven kolosta.

En kuitenkaan voi olla menemättä kaiken alkuun. Sinä jouduit näkemään, mitä on joutua alas, mitä on olla ulkopuolella. Raamatun sanontaa lainatakseni sinä olit Jumalan suuren ihmetyön ansiosta ”tulesta temmattu kekäle”, jonka hän nosti, kutsui, puhdisti ja otti sanansa käyttöön. Pyhä Henki puhalsi kekäleen kirkkaaseen liekkiin monille herätykseksi ja siunaukseksi. Hengellisessä työssä sinä olet saanut armon, voiman ja taidon erityisesti kutsuvaan työhön. Olet mennyt ulkopuolelle, etsinyt ja löytänyt monia. Vaikka voimme täydellä syyllä sanoa, että sinä olet saanut paikan Jeesuksen verellä pyhitetyn kansan sisäpuolella, Jumalan sanan sisäpuolella ja suuren ystäväjoukonkin sisäpuolella, rohkenen sanoa: Näen, että sinä olet ollut kalliissa sanan palveluksessa jollain lailla oman

tiesi kulkija. Sinä tiedät, että olla kristitty merkitsee olla jollain tavoin ulkopuolella. Jeesuksen ystävyys, läheisyys ja Kristuksessa oleminen on samalla monessa asiassa ulkopuolisuutta, vierautta, muukalaisuutta ja jatkuvaa matkalla oloa.

Kristillinen seurakunta! Jumalan Poika oli tässä maailmassa sivullinen, vaikka ilman häntä ei ole syntynyt mitään mikä syntynyt on. Hänen aikansa oli lyhyt, hänestä tuli kaikkein ulkopuolisin. Kun hän ristillä vuodatti verensä ja oli kaikkein pahimmassa ja surkeimmassa tilassa, yksin, hyljättyä, kaikkien mielestä totaalisesti epäonnistuneena, mitä hän silloin teki. Teksti sanoo: ”Hän pyhitti kansan”. Meidän lunastuksemme, maailman syntien sovitus oli mahdollista vain ulkopuolella leirin.

Jokainen Kristukseen uskova, hänessä pyhitetty, on maailmassa viime kädessä ulkopuolinen. Mitä se merkitsee? Ensinnäkin sitä, että meidän aikamme on lyhyt. Matkalla on kulloinkin toimittava nyt ja heti, sillä seuraavana hetkenä tilanne on ohi. Meillä ei ole täällä pysyvää kaupunkia, sen on Eerokin kokenut, vaikka onkin turkulainen...

Toiseksi, kun meillä Jumalan armon on jumalanpalvelus, evankeliumi, jossa Jeesus kirvoittaa taakat, antaa synnit anteeksi ja virvoittaa matkasta väsyneitä, ottakaamme se vastaan nyt. ”Menkäämme hänen tykönsä ulkopuolelle leirin”. Vaikka siellä kaikeksi Jeesuksen pilkkaaminen, vaikka siellä ylvästetään ja voitotellaan: he tulevat sairiksi, kun heitä syyllistetään. Vaikka se julistetaan epäterveeksi, me menemme ulkopuolelle leirin, koska siellä on Jeesus. Silloin

emme enää olekaan ulkopuolisia, vaan lähimmistä lähimpiä, Jumalan Ainosyntyisen Pojan sydämellä. Kaikki syyllistäminen vaihtuu ihaan vapauteen uskossa, armossa, toivossa.

Eero Kaumi vihittiin Luther-säätiön katekeetaksi laskiaissunnuntaina.

Kolmanneksi, kun etsimme tulevaa, löydämme varmintaa ja kestäväntä, varsinaisen todellisuuden. Löydämme Elämän suurella kirjaimella sekä tässä ajassa että ikuisuudessa. Vanhan kristikunnan opettajat sanoivat: ”Julma on syntisen kuolema, niin kuin psalmi sanoo. Mutta pyhille Kristuksessa se on ovi ajallisen elämän melskeestä ja hämmingistä loppumattomaan autuuteen. Ovi maasta taivaaseen, jonka kautta he astuvat luvuttomien pyhien enkelten ja voittaneiden joukkoon. Taivaan asukkaiden ylin ja olennaisin nautinto on nähdä Jumala ja rakastaa häntä palavasti”. Vasta silloin mekin voimme täyttää ensimmäisen ja tärkeimmän Jumalan tahdon ilmauksen eli käskyn: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämesestä ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi” (Matt. 22:37).

Sudan kutsui — Maria vastasi

Ihmeenomaisesti ovi islamilaiseen Sudaniniin on auki. Sudanin nuoren luterilaisen kirkon kutsu työhön on edelleen voimassa. Suomen Luther-säätiöllä on ilo vastata tähän kutsuun toistamiseen ja lähettää matkaan Maria Pietilä.

Kaksi vuotta sitten Nela-päivillä (North European Luther Academy) piti Sudanin luterilaisen kirkon perustaja ja johtaja Andrew Mbuko Elisa puheen, josta kävi ilmi akuutti tarve työvoimalle, joka kouluttaisi Sudanin kirkolle työntekijöitä. Tätä puhetta kuulemassa oli myös Maria Pietilä, silloinen opiskelija, nykyinen teologian maisteri.

— Linda, Andrew:n vaimo keräsi kaikki Nela-konferenssin naispuoliset osallistujat ympärilleen. Hän kutsui tulemaan Sudaniin edes vähäksi aikaa, sillä naistyössä tarvittaisiin ulkopuolista apua. En ollut vielä valmistunut, mutta sanoin jo silloin, etten näe estettä omalta puoleltani, etten voisi lähteäkin, kertoo Maria.

Linda Mbuko Elisa on vastannut tähän asti itse naistyöstä, mutta hänen resurssinsa yksin eivät enää riitä kasvavan kirkon tarpeisiin. Sudanissa on eri puolilla seurakuntia ja tarkoitus on koota naisia raamattu- ja katekismusopetukseen, jotta he voisivat ottaa seurakunnissa vastuuta omalta osaltaan. — Meillä on nuoriso-ohjaajia ja tavalliset uskovat käyvät raamattukursseja, mutta Sudanissa ei tällaista ole, sanoo Maria.

Työkalut nuorelle kirkolle

Luther-säätiö on aikaisemmin lähettänyt Sudanin luterilaisen kirkon avuksi TT Pekka Huhtisen, joka oli muun muassa laskemassa perustusta teologisen seminaarin pastoraalikurssin opetusohjelmalle. Innokkailla opiskelijoilla on koeteltua uskoa ja motivaatiota, mutta tietoa puuttuu. Naistyön lisäksi onkin

JARI LAMMI

Maria Pietilä siunattiin Vanhan kirkon seurakuntakodissa sudanintyöhön 17. helmikuuta 2002.

Marian, jonka pääaine oli Vanhan testamentin eksegetiikka, tarkoitus opettaa pastoraalikurssilaisille Vanhan testamentin hepreaa. Näin tarjotaan alusta lähtien parhaat työkalut tuleville teologeille ja paimenille.

Sanan viitoittama tie

Maria on itse lähettiperheestä. Isä toimi Kansanlähetyksen lähettämänä Ruotsissa asuvien suomalaisten parissa. Työtä tehtiin koko perheen voimin; oli kotiseuroja jne. Marian ollessa 12-vuotias perhe muutti takaisin Suomeen, Humppilaan — Maria yhtä kieltä rikkaampana.

Lukion jälkeen muutti Maria opiskelemaan Helsinkiin, jossa hän asui sisarustensa Pian ja Markuksen kanssa. — Eilen kun mietin kaikkia elämäni käännteitä, niin muistelin, että 17-vuotiaasta asti olen tutkinut määrätietoisesti Raamattua. Mietin silloin mikä olisi kaikista hyödyllisintä ja Jumalan tie kristitylle naiselle, kertoo Maria.

Hän löysi ohjenuorakseen Sananlaskujen kaksi viimeistä lukua, ”kelpo vaimon ylistyksen”. — Ajattelin kohtaa ”hänen kielellään on viisas opetus” ja tulin siihen tulokseen, että kaikkein tärkeintä on hankkia tietoa ikuisuus- ja autuudenasioissa, ettei kukaan voi niissä viilata minua linssiin. Arvelin, että tärkein väline siihen on opetella tuntemaan Raamattua mahdollisimman hyvin, ja hankkia alkukielten tuntemus, että voi aina palata niihin, sillä yhä enemmän tulee huijareita, jotka yrittävät viedä sanan pois.

Taitavaksi käsityöihmiseksi tiedetty Maria kertoo, että näistä Sananlaskujen kahdesta viimeisestä luvusta löytyy hänen elämänsä kaksi tärkeää teemaa; Jumalan sana ja käsillä tekeminen. — Ja tässä kohdin ympyrä myös sulkeutuu lähetystyön kohdalla; mitä nimitäin olen kuullut naistyöstä Afrikassa on se, että niissä kulkee käsityöt, kokkaus ja Raamatun opetus käsi kädessä. En tiedä miten hyvin Sudanissa voi tehdä tavoitettavaa työtä, mutta siihen tällainen käsityön ym. harjoittaminen yhdessä on loistava väylä.

Olennainen mielessä

Maria on erittäin motivoitunut tehtävänsä. Hän kokee, että jo pelkkä heprean alkeiden opetus olisi erittäin mielekästä — puhumattakaan katekismusopetuksesta, joka on lähellä Marian sydäntä. — Olen itse huomannut, että mitä enemmän törmää teologisiin sotkuihin, sitä mieluummin palaa vähään Katekismukseen. Se pelkistää olennaisen, sanoo Maria. Kysyttäessä miten Maria arvelee työn

Sudanissa muuttavan häntä, kertoo hän toivovansa sen muuttavan häntä oleellisesti. — Minun sukupolveni ihmiset istuvat kahviloissa ja maalailevat pilvininnoja. Luulen, että Afrikassa asiat loksahtavat tärkeysjärjestykseen. Mielestäni tehtävämme ei ole hakea sitä, miten tulla onnelliseksi. Jos onnea, nautintoa, omaisuutta ja kunniaa hakee, niin sitä ei saa, tai siitä ei nauti. Mielestäni voi ”saada kicksejä”, jos tekee jotain joidenkin muidenkin hyväksi, Maria pohtii.

Yhteinen työ

Aluksi on Marialla sopeutumisen ja perehdytysjakso Keniassa, Nairobissa. Yhdessä Simojoen ja Toikan lähetti-perheiden kanssa osallistuu Maria Nairobilaisen seurakunnan työhön, käy arabian- ja swahilinkurssilla ja tutustuu afrikkalaiseen rytmiin ja ilmaan. Kun viisumi on kunnossa suuntaa Maria varsinaiseen kohteeseensa Sudanin.

Khartumissa ottavat Marian vastaan Andrew ja Linda, jotka ovat odottaneet häntä innolla jo tammikuusta lähtien. He majoittavat Marian kotiinsa, jossa hänellä on turvallista asua. Sitten käärähtään hihat ja alkaa työ. Tässä työssä on oleellinen osuus rukouksella. Saamme osallistua Jumalan valtakunnan työhön sulkemalla Sudanin luterilaisen kirkon ja Marian rukouksiimme.

Luther-säätiön julkaisema ajankohtainen ohjelmakirja; Raamattu, sakramentit, kirkko, lähetystyö

ASTU ARKKIIN

TT Reijo Arkkilan juhla kirja

Hinta: 30 euroa sis. postituksen.

Tilaus: Juhana Pohjola, (09) 496 694.

Sudan

Valtion päämies: presidentti, kenraali Omar al-Bashir (valtaan sotilaskaappauksessa 1989).

Itsenäisyys: 1956 Britannian ja Egyptin hallinnasta.

Pinta-ala: 2 505 810 km² (lähes viisi kertaa Ranskan kokoinen).

Väestö: 30–35 miljoonaa.

Kielet: arabia (virallinen), nubia, ta bedawie, niililäis-haamilaisia kieliä ja muita kieliä yli 100, englanti.

Uskonnot: sunnimuslimeja 70% (pohjoisessa), paikalliset uskonnot 25% ja kristityt 5% (enimmäkseen etelässä).

Etniset ryhmät: afrikkalaisia ryhmiä 52%, arabeja 39%, bejoja 6%, muita 3%.

Lapsikuolleisuus: 115 lasta tuhannesta kuolee alle 5-vuotiaana.

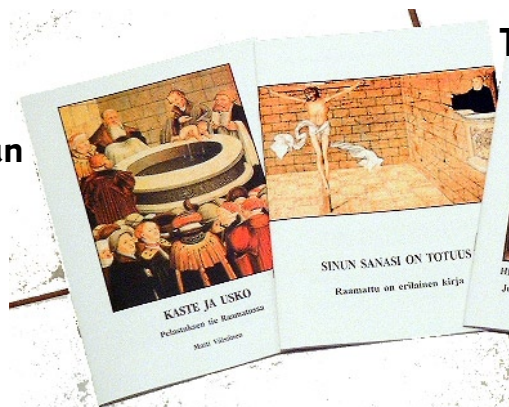
Vesi: Noin puolella väestöstä käytössä puhdasta juomavettä.

TILAA ILMAISEKSI!

Aamutähti-sarja

Opetusvihkoja uskonelämän peruskysymyksistä

Tilaukset Juhana Pohjolalle,
puh. (09) 496 694 tai katso
<http://www.luthersaatio.com/>

Tilaa Pyhäkön lamppu

kotiisi ilmaiseksi

toimituksesta, puh.

(09) 496 694.

Katso myös osoite

www.luthersaatio.com

MESSU

Helsingin Vanhan kirkon seurakuntakodissa, Ruoholahdenkatu 16, sunnuntaisin kello 11.00.

Tervetuloa!

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI

PL 127, 00101 Helsinki

<http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja Juhana Pohjola
Tekninen avustaja Jari Lammi
Toimitusavustaja Pekka Huhtinen

juhana.pohjola@luthersaatio.com
jassi@luthersaatio.com
pekka.huhtinen@luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Merita 101230-209260

Tällaista tarvitaan Porissakin

Luther-säätiön säännöllinen jumalanpalvelustoiminta on aloitettu Porissa Teljän seurakuntaan kuuluvassa Väinölän kirkossa. Ensimmäinen messujärjestettiin viime vuoden syyskuussa ja siitä lähtien on kokoonnuttu aina kuukauden ensimmäisenä pyhäpäivänä klo 17.00. Jumalanpalvelusten toimittamisesta on vastannut pastori, TT Pekka Huhtinen yhdessä porilaisien aktiivien kanssa. On ollut ilo huomata se palvelualltius, jolla on hoidettu niin musiikkivastuu, avustustehtävät kuin tarjoilukin. Jätämme tämänkin työn ystävien esirukouksiin. Ilahduttavan runsaasti on ollut väkeä liikkeellä, mutta vielä mahtuu. Tervetuloa. Esittelemme nyt yhden vastuukantajaperheen Porista.

TOMI VALKONEN

Ketä olette ja mitä puuhaatte?

Tomi (30), Kati (24) ja Luukas (8 kk) Valkonen. Tomi on sähköinsinööri ja opiskelee tällä hetkellä TTKK:n Porin yksikössä signaalinkäsittelyä viimeistä vuotta. Kati valmistui viime keväänä Porin taidekoulusta kuvataiteilijaksi ja on nyt Luukaksen kanssa kotona. Olemme nyt olleet 3,5 vuotta onnellisesti naimisissa.

Miltä Pori tuntuu asuinpaikkana?

Oikein hyvin olemme viihtyneet. Pori on sopivan pieni kaupunki, mutta täältä löytyy kaikki tarvittava. Ihmiset ovat mukavia ja asuminen on edullista. Tietenkin isommassa kaupungissa on laajempi valikoima hengellistäkin toimintaa. Oman seurakuntayhteyden löytäminen ei ole ollut helppoa nyt, kun opiskelijailtaakaan eivät enää tunnu omimmalta vaihtoehdolta.

Porissa on järjestetty Luther-säätiön toimesta messuja Väinölän kirkossa koko viime syksyn ajan ja te olette olleet alusta asti mukana. Miltä nyt muutaman kuukauden kokemuksen jälkeen tilanne näyttää? Tarvitaanko tällaista?

Ehdottomasti! On hienoa, että nyt pääsee ainakin kerran kuussa ehtoollisjumalanpalvelukseen, johon voi hyvällä omallatunnolla osallistua. Elävän kristillisyyden merkkihän se on, kun Jumalan Sanaa oikein julistetaan. Meidän kannalta myös messun ajankohta on mainio, kun aamukymmenen tuntuu usein turhan aikaiselta. Soisimme, että nämä messut saisivat jatkua edelleenkin.

Te olette nuori perhe ja messuissa käy muitakin lapsiperheitä. Olisiko teillä jokin näkökulma, joka olisi hyvä huomioida erityisesti lapsiperheitä ajatellen?

Eipä toistaiseksi ole ollut valittamista. Homma on toiminut ihan hyvin. Ehkä jossain vaiheessa pyhäkoulu (saarnan aikana) voisi olla tarpeen Luukasta silmällä pitäen. Hyvin ovat isommatkin lapset kyllä näyttäneet jaksavan kirkossa.

Mikä on teille tärkeintä tällaisissa kokoontumisissa?

Koko homman ydinhän on siinä, että Jumalan sanaa pidetään esillä, ja että sitä opetetaan oikein. On hyvin tärkeää, että näissä jumalanpalveluksissa pääsemme joka kerta ehtoollispöytäan. Tuntuu myös hyvältä nähdä kirkossa yhä enemmän kirkkokansaa.

PEKKA HUHTINEN